

Sakra, to je masa!

Byla tenkrát sobota, když jsem se probudila a měla jsem pocit, že něco není v pořádku. Jako by mě bolel zub. Teple a tak nějak táhle a pořád, ale... ten zub byl obrovský. Bolest mi pulzovala od ucha přes tvář k paži, přes záda a stehno, aby se koncentrovala v lýtku a dobrněla v chodidle.

„Bolí mě noha,“ řekla jsem Mirkovi. Nepřipadalo mu to vážné. Nohu nepokládal za důležitou.

„Tak to rozchod!“ poradil mi a já to zkusila. Opatrně jsem se postavila. Udělala jsem krok. Nemůžu říci, že by se ta bolest zvýšila. Už jsem měla zkušenost se zlomeným kotníkem a tehdy jsem měla pocit, že se mi do masa zatínají špičaté vidle. Ne, tentokrát se při mém pohybu nedělo nic. Až na to, že celá levá půlka mého těla mi připomněla, jak jsem měla v patnácti zánět okostice a jak jsem omdlela v zubařském křesle. Pod nosem mi vyrašil knírek z potu. Ani při porodu jsem se takhle neorosila. Kromě té okostice se mi

jen jednou udělalo podobně špatně. Když jsem jako host vystupovala v televizní estrádě a moderátor se mě zeptal: „Kdo nebo co je pro vás v popmusic opravdovým bonbonkem?“ Nemohla jsem si vzpomenout ani na jednoho zpěváka, a protože nesnáším žoviální fráze, tak se mi udělalo zle asi i z toho, že jsem toho člověka za ten bonbonek nemohla praštit.

Tenkrát mému muži asi hodinu trvalo, než pochopil, že tuhle sobotu s ním nepůjdu venčit psa ani nepojedem na řízky k jeho matce. Došlo mu, že mne musí dopravit do nemocnice. Opírala jsem se o něj těžce a on vzdychal, protože měl křehkou kostru.

Doktor, který měl službu, byl krásný. A já ho znala! Milovala jsem ho, když mi bylo čtrnáct a on byl diskžokejem ve známém pražském klubu. Netušila jsem, že se z něj stal neurolog. Vzpomněl si na mě. Jednou jsem se s ním líbala, a protože si nechal brýle v kapse u košile, tak jsem mu je na jeho hrudi svou mohutnou vášní rozdrtila.

Ta noha mě tak strašně bolela, že mi bylo fuk, že jsem se neučesala, že mám na sobě pohodlnou podprsenku, která svou velikostí i tvarem připomíná pelech pro psa. Hrozné bylo, že jsem zapomněla, že mé boty pouští barvu, a jak mne Mirek vlekl od auta, tak jsem tápla do louže a výsled-

kem bylo, že se mé prsty zbarvily do odstínu netopýra. Doktor se jich s nechutí dotkl.

„Mělas nohy v mrazáku?“ zeptal se a já měla chuť zařvat, že jsme se neviděli už dvacet let, a tak měl přece dost času, aby si pořídil nové brýle!

Chtěl mě poslat na chirurgii, ale když jsem naslinila ukazováček a názorně mu předvedla, že je mé chodidlo pod šedým nánosem růžové, nechal mě odvézt na magnetickou rezonanci. Jak jsem ležela v té troubě, tak jsem si představovala, jak umřu a jak můj muž naše děti odvede ke své chladné matce a ta je nikdy nestiskne v náruči, a protože má jen dvouletou ekonomickou, tak ani nebude bazírovat na tom, aby šly na vysokou. A chtělo se mi brečet, protože svou dceru nikdy nenaučím, jak se správně dusí ukrajinské holubce, a nevidím, jestli můj syn bude v dospělosti vysoký a štíhlý jako můj manžel.

Můj manžel mě nelitoval. Ani když se dozvěděl, že mi vyhřezla plotýnka a že mi její úlomky dráždí kořen nervu. Žárlil. Nelíbilo se mu, že mi neurolog tyká. Mně se zas nelíbilo, že se mě doktor zeptal: „Tys dost přibrála. Proč?“

Dostala jsem spoustu léků a obstřík. Neurolog vzdychl, když odhalil můj zadek, a dokonce se mi zdálo, že zašeptal: „Proboha, to je masa... kam mám sakra tu jehlu asi tak vrazit?!“

A pak jsem měsíc jen ležela v posteli v činžáku, kde jsme bydleli, a polykala jsem prášky ve dvouhodinových intervalech, abych zvládla to nesnesitelné škubání a tlak, který mě chtěl zabít. A tak nějak mi došlo, že už nikdy nebudu fit a krásně mladá, když se mi bortí páteř, a viděla jsem se na vozíku – těžkou, ovadlou ženu, která je nesnesitelná, protože všem závidí jejich pohyblivé figury. A bylo mi jasné, že hubený Mirek se se mnou tahat nebude, že můj syn odjede studovat do ciziny a má dcera se vdá za nějakého grázla, který jí zakáže se se mnou stýkat. A já se z postele v činžáku nehnu a nikdy už neuvidím slunce a možná, že mou mrtvolu objeví až sousedka, když to bude na chodbě podezřele páchnout.

A proto jsem se začetla do inzerátů a tam jsem našla text, v kterém nabízeli dům nad Vltavou. A tak jsem zavolala do realityky a tam mi řekli, že se jedná o moc ošklivou stavbu a že se mi určitě nebude líbit.

2.

Chlap v ušance s kožešinou

Za měsíc jsem belhala o berli a byla jsem schopna se jít na ten dům podívat.

Byla to ošklivá stavba. Betonový kvádr, který balancoval na hraně stráně. Připomínal trochu staré bunkry, na jejichž dveřích visí masivní zrezivělé zámky, které jsou pro jistotu omotané mohutnými řetězy. Přesně v takovém bunkru přišla má kamarádka Zuzana o panenství. Vyprávěla mi o tom hned, jak jsme se potkaly před prvním ročníkem gymnázia na chmelové brigádě. Bylo to na Petříně. Tedy ten bunkr. Chmelová brigáda byla u Krušovic. Táhly se tam široké plochy zelených chmelnic. Šišky chmelu jsme házely do věrtelů a hned druhý den po příjezdu mi z šišek na rtech vyrašilo asi osm oparů. Tehdy se ještě žádný botulin do obličeje nepíchal. Ženy měly běžné velikosti úst, tedy většina žen... já ne! Můj